

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 września 2015 r.,

sprawy **M. R.**

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 13 stycznia 2015 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 15 lipca 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego M. R. kosztami

sądowymi postępowania kasacyjnego

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem z dnia 13 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w W. Wydział Kamy Odwoławczy, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego M. R., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 lipca 2013 r., którym M. R. został uznany za winnego popełnienia 20 czynów zabronionych z art. 279 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności.

Od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego wniósł kasację obrońca oskarżonego M. R.

W kasacji obrońca zarzucił:

1) rażące naruszenie przepisów prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 455 k.p.k. w zw. z art. art. 438

pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 91 § 1 kk, przez akceptację przez Sąd Okręgowy przyjętej przez Sąd Rejonowy błędnej kwalifikacji prawnej przypisanego M. R. czynu I, który został zaliczony przez Sąd I instancji do ciągu przestępstw na podstawie art. 91 § 1 k.k., podczas gdy czyn ten powinien być zakwalifikowany jako odrębne przestępstwo i wymierzona winna być za niego odrębna kara;

2) rażące naruszenie przepisów prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., przez akceptację przez Sąd Okręgowy dokonanej przez Sąd Rejonowy błędnej, tj. dowolnej oceny dowodów, wskutek czego przyjęto kwalifikację prawną czynów V i XIII jako kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 k.k., w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, iż w zakresie w/w czynów doszło, w odniesieniu do czynu nr V do kradzieży z art. 119 § 1 k.w., a to w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 2 § 1 k.w., a w odniesieniu do czynu XIII do kradzieży z art. 278 § 1 k.k.;

3) rażące naruszenie przepisów prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 53 § 2 k.k. w zw. z art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k., poprzez:

- akceptację przez Sąd Okręgowy dokonanej przez Sąd Rejonowy błędnej, tj. dowolnej oceny rozmiarów szkód wyrządzonych każdemu z pokrzywdzonych przestępstwami przypisanymi M. R., wskazując „za każdym razem” na ogromne straty spowodowane przez skazanego w sytuacji, gdy szkody tylko przy niektórych czynach przekraczały kwotę 10 000 zł,

- akceptację przez Sąd Okręgowy dokonanej przez Sąd Rejonowy błędnej, tj. dowolnej oceny okoliczności mających wpływ na wymiar kary.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie w całości wyroków Sądów I i II instancji i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sad Najwyższy zważył co następuje.

Zacząć należy od stwierdzenia, że zarzut w pkt 1) kasacji w razie jego

uwzględnienia prowadziłby do wymierzenia za czyn z pkt I wyroku osobnej kary, co oznaczałoby pogorszenie sytuacji skazanego. Z tego względu zarzut ten, jako sprzeczny z nakazem podejmowania przez obrońcę czynności wyłącznie na korzyść skazanego (art. 86 k.p.k.), nie może być skuteczny.

Oczywiście bezzasadny okazał się zarzut w pkt 2 kasacji. Przede wszystkim zarzut ten jest niejasny, zdaje się bowiem podważać zarówno ustalenia faktyczne poczynione w odniesieniu do czynów z pkt V i XIII wyroku, jak i przyjętą tam kwalifikację prawną. Przypomnieć należy, że naruszenie prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (bądź niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na trafnych ustaleniach faktycznych. Tylko wówczas, gdy niekwestionowane są ustalenia faktyczne, a wadliwość rozstrzygnięcia sprowadza się do niewłaściwej subsumcji, można mówić o obrazie prawa materialnego. Skarżący popadł zatem w sprzeczność, gdy formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, równocześnie postawił wyrokowi zarzut obrazy prawa materialnego, który aktualizuje się przecież dopiero, gdy ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego orzeczenia nie są kwestionowane. Jeżeli – zdaniem skarżącego – Sąd I instancji błędnie ustalił stan faktyczny i do tak ustalonego stanu faktycznego nie zastosował odpowiednich przepisów, które – przy wymaganych i uznawanych przez skarżącego za prawidłowe ustaleniach – miałyby zastosowanie, to zarzut obrazy prawa materialnego jest bezpodstawny.

Tymczasem zarzut sprowadzający się do błędu w ustaleniach faktycznych, co należy podnieść, jest w kasacji niedopuszczalny jako, że został zdeterminowany wynikiem przeprowadzonej kontroli i wydaniem rozstrzygnięcia utrzymującego w mocy wyrok Sądu I instancji. Na marginesie należy zauważyć – za trafnymi uwagami prokuratora zawartymi w odpowiedzi na kasację – że w przypadku czynu V nastąpiło wyważenie drzwi balkonowych i następnie wejście do wnętrza pomieszczenia. W przypadku czynu XIII nastąpiło przedostanie się sprawcy do wnętrza pomieszczenia, po uprzednim otwarciu okna przez uchylony lufcik. W obu wypadkach nie można mieć wątpliwości, że kradzież nastąpiła skutkiem pokonania fizycznej przeszkody utrudniającej dostęp do wnętrza pomieszczenia, a zatem w pełni trafna jest kwalifikacja z art. 279 § 1 k.k.

Jeśli chodzi o zarzut z pkt 3 kasacji, to pierwsza jego część jest nierzetelna.

Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu wyroku (s. 39) na spowodowanie przez sprawcę „niemalże za każdym razem” ogromnych strat w majątku pokrzywdzonych, a nie – jak twierdzi autor kasacji – „za każdym razem”. Taka ocena Sądu Rejonowego w pełni odpowiada realiom sprawy. Jeśli zaś chodzi o zarzut zaakceptowania przez Sąd Okręgowy dowolnej oceny okoliczności mających wpływ na wymiar kary, jest on całkowicie chybiony. Sąd Odwoławczy w obszernych rozważaniach pisemnego uzasadnienia wyroku szczegółowo wskazał powody, dla których kara wymierzona przez Sąd Rejonowy nie mogła być złagodzona, a rozważania te są wręcz wzorcowe, jeśli chodzi o stopień wnikliwości i rzetelność analiz.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

kc